

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/94/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7823201829
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Miková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7823201829.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Mikovej a členiek senátu JUDr. Gizely Majerčák a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobcu Sociálna poisťovňa so sídlom v Bratislave, pobočka Rožňava, IČO: 30 807 484, so sídlom Šafáriková 22, 048 01 Rožňava, proti žalovaným: 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX/XX, XXX XX E., 2/ F. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. D. XXX, XXX XX H., zastúpený advokátkou JUDr. Martina Vnenčáková, so sídlom Čučmianska dlhá 7, 048 01 Rožňava 3/ I. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XX, XXX XX E., 4/ K. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XX, XXX XX E., zastúpený advokátkou JUDr. Viktória Kerekešová, so sídlom Šafárikova 71, 048 01 Rožňava, o náhradu škody vo výške 1.896,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 25. marca 2025 č.k. 9C/38/2023-232

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie v napadnutom IV. výroku o náhrade trov konania medzi žalobcom a žalovanými v 2. a 4. rade.

Žalovanému v 2. rade p r i z n á v a proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 4. rade n e p r i z n á v a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie preskúmaným rozsudkom uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.896,- eur (I. výrok), žalobu proti žalovaným 2/, 3/ a 4/ zamietol (II. výrok), žalobcovi nepriznal náhradu trov konania proti žalovanému 1/ (III. výrok), žalovaným 2/ a 4/ priznal voči žalobcovi náhradu trov v rozsahu 100 % (IV. výrok), žalovanému 3/ náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal (V. výrok). Rozhodol tak o nároku žalobcu uplatneného podľa § 238 ods. 1 zák.č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, v zmysle ktorého ustanovenia má žalobca právo voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá vznikla výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania; výšku škody preukazuje sociálna poisťovňa potvrdením príslušnej organizačnej zložky sociálnej poisťovne o výške vyplatených dávok. Predmetom sporu boli dávky invalidného dôchodku vyplatené poškodenému G. L. nar. XX.XX.XXXX, za obdobie od 1.1.2022 do 31.12.2022 v sume 1.896,- eur.

2. Vychádzal zo zistenia, že rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp. zn. 1T/32/2013 zo dňa 15.5.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 15.5.2013 vo vzťahu k žalovaným 2/, 3/ a 4/ a 7.10.2013 vo vzťahu k žalovanému 1/, boli obžalovaní A. B., F. G., I. J. a ml. K. C. uznaní vinnými, že dňa 9.11.2012 v čase od 22.00 hod. do 23.00 hod. v Rožňave na ulici Letnej pod vplyvom alkoholu fyzicky napadli G. L. tak, že ho zhodili na zem, kde ho opakovane bili päťami, kopali do hlavy, čím mu spôsobili zranenia, a to viacpočetné pomliaždeniny tváre a hlavy a žalovaný 1/ mu najmenej dvakrát udrel hlavou o betónový chodník, v dôsledku čoho poškodený G. L. utrpel zlomeninu pravostrannej spánkovej kosti, pomliaždeninu ľavého spánkoveho laloka mozgu a poúrazové podlebečnicové zakrvácanie v oblasti ľavého laloka mozgu. Týmto protiprávnym konaním spáchali: žalovaný 1/ zločin ublíženia na zdraví

podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení Zákona č. 246/2012 Z. z. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení Zákona č. 246/2012 Z. z., žalovaný 2/, 3/ a 4/ v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení Zákona č. 246/2012 Z. z. v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení Zákona č. 246/2012 Z.

3. V dôsledku úrazu nastalého pri trestnom čine, bol poškodenému B. L. priznaný invalidný dôchodok od 9.11.2012. Zo znaleckého posudku č. 82/2023 zo dňa 30.6.2024 MUDr. Martina Holasa, znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvie traumatológie, podaného do konania 11C/64/2020 Okresného súdu Rožňava o nároku žalobcu na náhradu dávok vyplatených poškodenému B. L. za predchádzajúce obdobie, súd zistil, že miera zodpovednosti na vzniku invalidity G. L. v dôsledku protiprávneho konania žalovaných bola ustálená len u žalovaného 1/ v rozsahu 100 % .

4. Po právnom posúdení veci podľa § 238 zák.č. 461/2003 Z.z., § 438 Občianskeho zákonníka (OZ) konštatoval, že bolo jednoznačne preukázané, že výlučne žalovaný 1/ svojím protiprávnym konaním spôsobil poškodenému také zranenia, ktoré boli v príčinnej súvislosti so vznikom invalidity a tieto dávky boli nepochybne vyplatené žalobcom poškodenému preto mu vzniklo právo na ich náhradu voči žalovanému 1/. U ostatných žalovaných nezistil zodpovednosť za vzniknutú škodu, nakoľko v súvislosti s ich protiprávnym konaním nedošlo k vzniku invalidity poškodeného M.Kuriana.

5. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (CSP) konštatujúc, že v spore bol plne úspešný žalobca len proti žalovanému 1/, vo vzťahu ktorému si však neuplatnil náhradu trov, u procesne úspešných žalovaných 2/ až 4/ konštatoval vznik nároku na náhradu trov konania s tým, že u žalovaného 3/ nebolo preukázané vynaloženie trov a tieto boli priznané právne zastúpeným žalovaným v 2. a 4. rade. Súd uviedol, že nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP pre nepriznanie nároku na náhradu trov úspešným žalovaným z dôvodu, že už z právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Rožňava v trestnej veci 1T/32/2013 vyplýva, že k vzniku invalidity u poškodeného L. došlo v dôsledku protiprávneho konania žalovaného 1/.

6. Proti výroku rozsudku o náhrade trov vo vzťahu medzi žalobcom a žalovanými v 2. a 4. rade (IV. výrok) podal žalobca odvolanie uplatňujúc odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP, že súd vychádzal z nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhoval, aby rozhodnutie bolo zmenené tak, že ani týmto žalovaným nebude priznaná náhrada trov konania, pretože na jeho strane existovali dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP.

7. Žalobca nesúhlasil s tým, aby už z trestného rozsudku Okresného súdu Rožňava 1T/32/2013 zo dňa 15.5.2013 vyplývala miera zavinenia žalovaného 1/ na vzniku invalidity G. L.. Vyjadril názor, že uvedené bolo preukázané až znaleckým posudkom č. 82/2023 MUDr. Martina Holasa podaného do súvisiaceho konania. Žalobca tiež odkázal na iné rozhodnutia vo veci nároku na náhradu škody spočívajúcu vo vyplatených dávkach invalidného dôchodku G. L. za obdobia rokov 2012 až 2015, v ktorých prípadoch Okresný súd Rožňava zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne k náhrade takejto škody, a až následne na základe dovolania žalovaného 2/ F. G. bolo zrušené potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, čo sa obdobne stalo aj v prípade konania o nároku na výplatu invalidného dôchodku za obdobie roku 2016, kedy Najvyšší súd SR rozhodnutím 2Cdo/206/2021 z 27.4.2023 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 29.4.2020 3Co/45/2019, ktorý následne zrušil uznesením zo dňa 7.8.2023 3Co/115/2023 rozhodnutie súdu prvej inštancie. Odvolateľ tvrdil, že vyhodnotenie miery zavinenia jednotlivých žalovaných na invalidite poškodeného G. L. záviselo od rozhodnutia znalca a nebolo v kompetencii poisťovne. Poukázal aj na to, že v inom konaní súd prvej inštancie nepriznal žalovaným v 2., 3. a 4. rade náhradu trov voči žalobcovi.

8. Žalovaný v 2. rade vo vyjadrení k odvolaniu považoval toto za neodôvodnené. Žalobca podľa jeho názoru nepreukázal existenciu žiadnych dôvodov hodných osobitného zreteľa, žalovaný 2/ mal v konaní plný úspech, nepriznanie náhrady trov by bolo extrémnym vybočením z procesných pravidiel upravujúcich rozhodovanie o trovách, čo by znamenalo porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Navrhoval rozhodnutie potvrdiť a priznať mu tiež náhradu trov odvolacieho konania.

9. Žalobca sa k podaniu žalovaného nevyjadril.

10. Žalovaný 4/ bol v odvolacom konaní nečinný.

11. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd po kladnom posúdení včasnosti a procesnej prípustnosti podaného opravného prostriedku subjektom, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z § 379 a § 380 CSP, z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Výrok o náhrade trov konania je vecne správny, preto rozhodnutie v napadnutom rozsahu odvolací súd v zhode s § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

12. Tvrdené odvolacie dôvody naplnené neboli, pretože súd prvej inštancie vychádzal zo správne zisteného skutkového stavu veci i správneho právneho posúdenia veci, keď v konaní zistené okolnosti nespĺňali podmienky pre aplikáciu § 257 CSP, a oprávnené súd vychádzal zo zásady zodpovednosti za výsledok konania podľa § 255 ods. 1 CSP.

13. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

14. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok: dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. V zmysle už ustálenej judikatúry nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávannej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť.

15. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody. Súd si všima aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní. Z vyššie uvedeného vyplýva, že dôvody hodné osobitného zreteľa spočívajú buď v dôvodoch na strane sporu alebo v okolnostiach prejednávaného sporu. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že v prejednávanom spore neboli dané dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočnosť situácie.

16. V prejednávannej veci sa v zásade žalobca bráni tým, že o jeho nároku na náhradu vyplatených dávok invalidného dôchodku pre poškodeného B.Kuriana za obdobie rokov 2012 - 2015 prvostupňové súdy rozhodli v jeho prospech proti všetkým žalovaným. Je však nesporné, že uvedené vyhovujúce rozhodnutia vo vzťahu k žalovaným 2. až 4 boli nesprávne, ktorá nesprávnosť rozhodnutia súdov nižšej inštancie uložením povinnosti všetkým žalovaným na náhradu škody bola ustálená až v dovolacom konaní ako vyplýva z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 1Cdo 69/2020 zo dňa 25.5.2022, aj keď len vo vzťahu k žalovanému v 2. rade bolo zrušené potvrdzujúce rozhodnutie krajského súdu, lebo iba tento žalovaný podal mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie. Okolnosť, na ktorú sa žalobca odvoláva, že vo vzťahu k ostatným žalovaným rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, nesvedčí o zákonnosti a dôvodnosti jeho nároku. Nesprávnosť takého rozhodnutia súdu prvoinštančného i odvolacieho, konajúcich o nároku na náhradu škody žalobcu spôsobenej výplatou invalidného dôchodku za obdobie od 1.1. 2016 do 31.12.2016, vyplýva aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR 2Cdo/206/2021 z 27.4.2023, ktorým bolo zrušené vyhovujúce rozhodnutie zaväzujúce všetkých žalovaných na plnenie spoločne a nerozdielne.

17. Žalobca sa tiež bráni tým, že rozhodnutie o jeho nároku záviselo od znaleckého posúdenia miery zodpovednosti za vznik invalidity. Tento jeho názor však nemožno považovať za správny, vzhľadom na skutkovú podstatu trestného činu, z ktorého bol každý zo žalovaných uznaný vinným na základe vymedzenia konania, ktorého sa dopustili na poškodenom. Vychádzajúc z výroku rozhodnutia Okresného súdu Rožňava sp.zn. 1T 32/2013 zo dňa 15.5.2013 ako i z obsahu jeho odôvodnenia bolo nepochybné, že na ťažkej ujme na zdraví, ktorá viedla k invalidite žalobcu sa podieľal len žalovaný v 1. rade. Len obžalovaný A. B. bol uznaný za vinného z konania, že najmenej dvakrát udrel hlavou

poškodeného G. L. o betónový chodník, ktorý v dôsledku toho utrpel zlomeninu pravostrannej spánkovej kosti, pomliaždeninu ľavého spánkoveho laloku mozgu a poúrazové podlebečnicové zakrvácania v oblasti ľavého laloku mozgu s dobou liečenia až doposiaľ, iba obžalovaný A. B. bol uznaný vinným, že inému úmyselne spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, teda sa dopustil zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v súčinnosti s prečinom výtržníctva, keď ostatní obžalovaní boli uznaní vinnými, že v spolupáchateľstve sa dopustili prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 Tr.zákona v súbehu s prečinom výtržníctva, keď spolu so žalovaným 1/ poškodeného fyzicky napadli tak, že ho zhodili na zem, kde ho opakovane bili päšťami, kopali do hlavy, čím mu spôsobili viacpočetné pomliaždeniny tváre a hlavy s dobou liečenia 10 dní. Rozsudok tiež konštatuje (zohľadňujúc závery znalcov MUDr. Jozef Celušňák), že pomliaždeniny hlavy, ktoré vznikli pri priamom tupom násilí malými tvrdými predmetmi strednej silnej intenzity vznikli po opakovaných úderoch päšťou alebo kopnutiach s dobou liečenia 10 dní a zlomenina pravej spánkovej kosti s pomliaždením ľavého spánkoveho laloku a poúrazovým podlebečnicovým zakrvácaním vznikla pri priamom tupom násilí, pri kontakte s tvrdým plochým predmetom o silnej intenzite. Výlučne obžalovaný bol tiež zaviazaný na náhradu bolestného poškodenému G. L. za zlomeninu pravej spánkovej kosti, pomliaždenie ľavého spánkoveho laloku mozgu a podlebečnicové zakrvácanie. Podľa obsahu lekárskeho správ pripojených do súdneho spisu vyhotovených na účely priznania invalidného dôchodku poškodenému, invalidný dôchodok bol priznaný z titulu stavu po úraze hlavy od 9.11.2012, kedy bol poškodený napadnutý, s následkom kvadrupostihnutia a organického poúrazového psychosyndrómu s mierou poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť viac ako 50%, teda nešlo o následky konania žalovaných, u ktorých doba liečenia nepresiahla 10 dní.

18. V trestnom konaní boli žalovaní uznaní vinnými zo spoločného konania, v dôsledku ktorého došlo k poškodeniu zdravia žalobcu v podobe pomliaždenín tváre s povrchovými odreninami, pomliaždenie ľavej ušnice, pričom za najzávažnejšie následky, majúce súvis s krvácaním do mozgu, bol uznaný vinným len obžalovaný A. B.. Zistenie uvedených skutočností bolo rozhodujúce už pre ustálenie miery trestnej zodpovednosti každého z obžalovaných tak, aby bolo možné kvalifikovať trestnosť skutku, ktorého sa dopustili a podradiť ich pod príslušné ustanovenia Trestného zákona. Tieto sú jasne vymedzené výrokom i odôvodnením rozhodnutia v trestnom konaní, preto nemožno dať za pravdu žalobcovi, aby uvedené okolnosti bolo nevyhnutné znalecky skúmať. Fakt, že niektoré civilné súdne rozhodnutia vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia nároku žalobcu, nezakladajú oprávnenosť jeho obrany. Žalobca teda nesie procesnú zodpovednosť za to, v akom rozsahu uplatnil svoj nárok a je povinný k náhrade trov tým sporovým stranám, ktoré vznikli v súvislosti s účinným uplatňovaním procesnej obrany proti nedôvodne podanej žalobe.

19. Odvolací súd poukazuje na to, že už dňa 7.11.2022 v konaní vypočutý B. M. N., ktorý vykonával posudzovanie zdravotného stavu u poškodeného L. v čase uznania invalidity, vypovedal, že pre posúdenie zdravotného stavu a priznanie invalidity boli rozhodujúce viacpočetné poškodenia lebečnej kosti a poúrazové podlebečné zakrvácanie, keď sám znalec odkázal na to, že bola konkretizovaná svedeckými výpoveďami v trestnom konaní osoba, ktorá pevne držala hlavu poškodeného a udierala o pevnú prekážku, čomu zodpovedá aj popisovaná zlomenina v znaleckom posudku, majúca tvar puknutej tekvice. V uvedenom období už žalobca disponoval aj zrušujúcim uznesením Krajského súdu v Košiciach 6Co/128/2022 zo dňa 6.10.2022, ktorým bolo vytknuté konajúcemu súdu prvej inštancie, že nijakým spôsobom nereflektoval na skutočnosť, že žalovaní v 1. a 4. rade boli zaviazaní spoločne a nerozdielne uhradiť poškodenému škodu v trestnom konaní len vo vzťahu k určitým poraneniam a teda opomenul aplikovať možnosť delenej zodpovednosti viacerých škodcov podľa miery účasti na spôsobení škody v zmysle § 438 ods. 2 OZ. Žalobca teda napriek odbornému stanovisku znalca, obsahu trestného rozsudku, rozhodnutiam Najvyššieho súdu SR i Krajského súdu v Košiciach neučinil žiadny procesný úkon, ktorým by prispel k zníženiu nákladov spojených so súdnym konaním, absentujú tak výnimočné okolnosti i dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu § 257 CSP.

20. Súd prvej inštancie po správnom ustálení zodpovednosti jednotlivých žalovaných na vzniku škody, na náhradu ktorej má žalobca nárok, so záverom, že táto je daná len v príčinnej súvislosti s konaním žalovaného 1/, priznal úspešným žalovaným 2/ a 4/, trovy konania. Rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo preto v tomto odvolaní napadnutom rozsahu ako vecne správne potvrdené.

21. Výrok o náhrade trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovaným v 2. a 4. rade je daný § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Procesne neúspešný odvolateľ je povinný k náhrade trov úspešnému

žalovanému v 2. rade v celom rozsahu. Vo vzťahu k žalovanému v 4. rade odvolací súd náhradu trov nepriznal, nakoľko žalovanému 4/ nevznikli žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania, o výške ktorých by bolo potrebné rozhodnúť.

22. Rozhodnutie prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).